

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Szd/2/2013
Identifikačné číslo spisu:	2011200421
Dátum vydania rozhodnutia:	11.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2011200421.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobkyne Fakultná nemocnica Trnava, A. Žarnova 11, 917 75 Trnava, IČO: 006 103 81, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Majling, s.r.o., so sídlom Palárikova 14, 811 04 Bratislava, IČO: 35 960 728, proti žalovanému Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Želova 2, 829 24 Bratislava 25, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. ZS 205/00011/2010/R zo dňa 13. júna 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/59/2011-67 zo dňa 28. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Trnave č. k. 14S/59/2011-67 zo dňa 28. februára 2013 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým a druhostupňovým správny orgánom

Rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava č. k. 205/00011/2010 zo 4. októbra 2010 bola na základe ukončeného výkonu dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti podľa § 18 ods. 1 písm. b) bod 1, § 50 ods. 2 písm. a) v spojení s § 64 ods. 2 písm. b) a ods. 5 zákona č. 581/2004 Z. z. a podľa § 47 Správneho poriadku poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti Fakultnej nemocnici Trnava, A. Žarnova 11, 917 75 Trnava (ďalej len „poskytovateľ zdravotnej starostlivosti“) za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), t. j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne uložená pokuta 3 300 € (slovom: tritisícristo eur). Porušenie zákonnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. spočívalo v tom, že hoci

stav pacienta - 15 mesačného N. E. - bol nepochybne podľa priebehu a teplôt progresívny a signalizoval sepsu už od 6. januára 2010, napriek týmto príznakom a ich progresii aj v laboratórnych nálezoch (hyponatriémia, hypokalemia, metabolická acidóza) nebol prehodnotený. Až 10. januára 2010, teda po piatich dňoch septického stavu, už vo fáze jeho kritického zhoršenia, sa zvažila bakteriálna etiológia a pacient dostal antibiotikum (aj to zdôvodnené otitídou, a nie sepsou) a zahájila sa podporná liečba infúziami a korekcia vnútorného prostredia.

Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa rozklad, o ktorom rozhodol Predseda Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou rozhodnutím č. ZS 205/00011/2010/R zo dňa 13. júna 2011 tak, že rozklad zamietol a rozhodnutie č. k. 205/00011/2010 zo 4. októbra 2010 o uložení pokuty potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Na základe žaloby preskúmal Krajský súd v Trnave napadnuté rozhodnutie žalovaného a konanie, ktoré prechádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že nepovažoval za dôvodné tvrdenie o nerešpektovaní § 34 Správneho poriadku s poukazom na nevypočutie účastníka, resp. jednotlivých lekárov a nevypracovanie znaleckého posudku. Ako bolo podrobne uvedené v napadnutom rozhodnutí, žalobkyňa mala možnosť v priebehu konania o výkone dohľadu vyjadrovať sa k jednotlivým skutočnostiam zisteným v konaní, bol jej daný k dispozícii Protokol č. 234/2010, proti ktorému boli z jej strany podané námietky a tie boli po konzultácii s odbornými konzultantmi úradu znovu prerokované so žalobkyňou. To, že žalobkyňa nevyužila možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie na základe výzvy uvedenej priamo v upovedomení o začatí správneho konania vo veci pokuty, nemôže byť považované za vadu správneho konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie o pokute.

Súd nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie, že žalovaný sa v rozhodnutí o rozklade nezaoberal námietkami podanými k Protokolu o vykonanom dohľade č. 234/2010. Ako vyplynulo z rozhodnutí, aj z vyjadrenia k žalobe, zodpovednosť žalobkyne za porušenie povinností nevychádza z toho, že by bolo jednoznačne preukázané, že vývoj ochorenia by u pacienta N. E. bol býval iný pri včasnom začatí liečby žalobcom. Predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti je zistenie skutočností, že poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nevykonával zodpovedne všetky potrebné zdravotné výkony. V danom prípade došlo k pochybeniu tým, že neboli adekvátne využité dostupné diagnostické procedúry (stanovenie CRP a vyšetrenie hemokultúry), pričom včasné vykonanie vyšetrení by viedlo k skoršiemu podaniu antibiotík a tým k zvráteniu kritického vývoja stavu pacienta.

Nie je v rozpore s právnou úpravou, ak na prejednanie veci v správnom konaní nebolo nariadené ústne pojednávanie. Správne orgány v rámci svojej kompetencie a vzhľadom na doterajší priebeh konania a skutočnosti zistené aj vykonaným dohľadom postupovali spôsobom, ktorý považovali za účelný. Podľa názoru súdu neobstoí ani žalobný dôvod, že správne orgány dostatočne nepreukázali porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. K otázke nenariadenia znaleckého dokazovania súd uviedol, že prvostupňový orgán postupom v zmysle § 43 zákona č. 581/2004 Z. z. na zistenie stavu vecí pribral do konania konzultantov, renomovaných odborníkov z oblasti pediatrie. Zákon striktné nevyžaduje, aby vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie, ani nepriznáva vyššiu hodnotu znaleckému posudku v porovnaní s odborným posudkom konzultanta. Odborní konzultanti sa kompetentne vyjadrili k jednotlivým námietkam proti Protokolu z výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou. Nie je preukázaný dôvod ani na spochybňovanie výsledkov takto vykonaného dokazovania, ani na ich dopĺňanie o znalecký posudok na účely ako podkladu pre rozhodnutie vo veci pokuty. V žalobe nebola nijakým konkrétnym spôsobom spochybnená správnosť záverov odborných konzultantov, ani nebola relevantným spôsobom vyvrátená zodpovednosť za porušenie povinnosti zo strany žalobkyne.

III.

Odvolanie, vyjadrenie

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie žalobkyňa a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej

republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. V odôvodnení odvolania uviedla, že povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v či prospech svedčia. Z povinností správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov. Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí čo najviac zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu. Dôkazy, ktoré sú základom správnych rozhodnutí, musia mať taký charakter, aby nebolo možné pochybovať o ich hodnovernosti a objektívnom posúdení skutočného stavu veci. Dôkazom v konaní o posúdenie správnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti sú predovšetkým odborné nálezy, odborné posudky, znalecké posudky a stanoviská.

Krajský súd nepovažoval za dôvodné poukazy na nerešpektovanie § 34 správneho poriadku, t. j. nevypočutie účastníka, resp. jednotlivých lekárov a nevypracovania znaleckého posudku. Krajský súd ďalej konštatoval, že ako bolo podrobne uvedené v napadnutom rozhodnutí, žalobkyňa mala možnosť v priebehu konania o výkone dohľadu vyjadrovať sa k jednotlivým skutočnostiam zisteným v konaní. Žalobkyni bol daný k dispozícii Protokol č. 234/2010, proti ktorému boli zo strany žalobkyne podané námietky.

Napriek vyslovenému názoru krajského súdu, že správne orgány v rámci svojej kompetencie a vzhľadom na doterajší priebeh konania a skutočnosti zistené aj vykonaným dohľadom postupovali spôsobom, ktorý považovali za účelný, žalobkyňa naďalej zastáva názor, že sa žalovaný nezaoberal námietkami, ktoré žalobkyňa v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu vzniesla, a to najmä v tom zmysle, že prvostupňový správny orgán porušil § 34 zákona o správnom konaní, v zmysle ktorého ods. 1 na dokazovanie mal použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Žalobkyňa aj naďalej má za to, že žalovaný nevzal do úvahy skutočnosť, že prvostupňový správny orgán dostatočne nevykonával dokazovanie, keď nevypočul účastníka konania, a to zástupcu žalobkyne a nevypočul svedkov, ktorými sú konajúci lekári v liečebnom procese. Žalobkyňa opakovane tvrdí, že povinnosťou prvostupňového správneho orgánu bolo dať vypracovať znalecký posudok súdnym znalcom zapísaným v zozname znalcov pre príslušný odbor, pretože pri osvojovaní právneho názoru nestačí vychádzať zo stanoviska prizvanej osoby prvostupňového správneho orgánu prof. MUDr. X. T., CSc. konzultanta úradu v medicínskom odbore pediatria ustanoveného za účelom konzultácie zdravotného stavu pacienta. Žalobkyňa ďalej namietala, že žalovaný pri posudzovaní skutkového a právneho stavu nezistil náležite skutkový stav, a to napriek tomu, že tak neurobil ani prvostupňový správny orgán a následne nemohol byť takto zistený stav dostačujúcim podkladom pre posúdenie veci. Nemožno sa stotožniť s tým, že by si prvostupňový orgán obstaral všetky podklady, ktoré boli nevyhnutné na objasnenie veci a ktoré boli následne podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia. Je pravdou, že vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, avšak tento je súčasne povinný vykonať dôkazy objektívne a nie sa len opierať o stanoviská konzultanta úradu. Žalobkyňa má za to, že žalovaný sa nezaoberal ani podkladmi pre rozhodnutie v prvom stupni, a to vyjadreniami účastníka a tiež neumožnil, aby účastník konania, resp. konajúci lekári mali možnosť prejavu, keď tak neurobil ani prvostupňový orgán na ústnom pojednávaní, kde možno klásť otázky svedkom a znalcom.

Žalovaný viac menej súhlasil, aby v tomto konaní, ako aj v ďalších konaniach, ktoré sú vedené proti žalovanému a iným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, boli podávané údajné odborné stanoviská neznámymi osobami tzv. konzultantmi, ktorí nemajú kvalifikačné predpoklady pre posudzovanie skutkového stavu súvisiaceho s vykonávaním zdravotnej starostlivosti. Žalovaný by mal postupovať v zmysle § 34 zákona o správnom konaní, v zmysle ktorého podkladom pre rozhodnutie vo veci určite nemôže byť odborné stanovisko neznámej osoby označenej ako odborný konzultant. Žalobkyňa aj naďalej zastáva názor, že žalovaný mal hodnotiť stanoviská odborných konzultantov ako právne bezvýznamné, ktoré nemôžu nahrádzať znalecký posudok, ktorý mal byť vo veci ako dôkaz vypracovaný súdnym znalcom.

Nesprávnosť rozhodnutia žalobkyňa vidí aj v tom, že predseda úradu neakceptoval námietku týkajúcu sa znaleckého posudku, keďže údajne počas správneho konania žalobkyňa vypracovanie znaleckého posudku nenavrhol. Toto je v rozpore s ustanoveniami Správneho poriadku, že dokazovanie vykonáva úrad. Práve toto ustanovenie zakladá povinnosť prvostupňového úradu nariadiť znalecké dokazovanie za účelom objektívneho zistenia a hodnotenia skutkového stavu. Predseda úradu sa odmietol zaoberať

možnou neobjektívnosťou posudzovania skutkového stavu konzultantmi.

Žalovaný v konaní o rozklade sa mal zaoberať námietkami žalobkyne, ktoré boli podané k Protokolu o vykonanom dohľade č. 234/2010. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že námietky podané v správnom konaní, vrátane rozkladu nie sú podložené argumentmi, ktoré sú významné práve v súvislosti s rozhodnutím o neuložení pokuty. Žalovaný nesprávne postupoval, keď vychádzal z toho, že je tu daná zodpovednosť žalobkyne, ktorú údajne v námietkach proti protokolu poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nevyvrátil. Toto tvrdenie úradu je tendenčné a bez ohľadu na to, ako posúdil námietky, držal sa toho názoru, že je daná zodpovednosť žalobkyne bez toho, že by ďalej skúmal, či v skutočnosti došlo k porušeniu povinnosti, navyše rozhodnutie je odôvodnené len tým, že došlo k porušeniu povinnosti, avšak vôbec nie je uvedené, akej povinnosti. Vecnú nesprávnosť rozhodnutia vidí žalobkyňa aj v tom, že predseda úradu sa vôbec nezaoberal námietkou žalobkyne, že v danom prípade sa jednoznačne nedá povedať, že vývoj ochorenia by u pacienta bol býval iný pri včasnom začatí liečby žalobkyňou.

Konanie a samotné rozhodovanie oboch správnych orgánov je v rozpore s právnymi predpismi v časti vykonávania a hodnotenia dôkazov, keď osobné konzultácie svojich pracovníkov s erudovanými zamestnancami žalobkyne zamieňa s ústnym pojednávaním, na ktorom mali byť vypočutí súčasne odborníci a lekári v liečebnom procese, a nie lekári a zamestnanci prvostupňového orgánu. Žalobkyňa má za to, že v danom prípade došlo k správne poskytnutiu zdravotnej starostlivosti, a to s ohľadom na zdravotný stav pacienta a zdravotná starostlivosť bola poskytnutá v súlade s platnými právnymi predpismi.

Podľa žalobkyne rozhodnutie správneho orgánu sa zakladá na nesprávnom skutkovom základe, z ktorého boli vyvedené nesprávne závery. Žalobkyňa má za to, že nedošlo k pochybeniam pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti, ktoré boli vyslovené rozhodnutím.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že s námietkami žalobcu nesúhlasí, považuje ich za účelové a žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Poukázal na skutočnosť, že ku všetkým relevantným zisteniam sa mala žalobkyňa možnosť vyjadriť v priebehu konania, všetky písomnosti a podklady jej boli počas konania doručované a osoby konzultantov jej tiež neboli neznáme. K veci sa mali možnosť vyjadriť všetky zúčastnené osoby, čo vyplýva z obsahu spisu.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať

im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 3 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 Správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 34 ods. 4 Správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Žalobkyňa v odvolaní namietala jednak neúplne zistený skutkový stav, nevypočutie lekárov v liečebnom procese na ústnom pojednávaní, poradcov, ktorí vyjadrovali svoje stanoviská a závery namiesto znaleckého posudku, resp. posudkov a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom pripojených spisov nezistil žiadne porušenie zákona avizované v odvolaní. Žalovaný postupoval správne a v súlade so zákonmi, keď do procesu výkonu dohľadu prizval odborného konzultanta v špecializovanom odbore pediatria - prof. MUDr. X. T., CSc., ktorý je uznávaným odborníkom v predmetnej oblasti. Takýto postup žalovaného bol v súlade s § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z.

Z administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, že by žalobca predložil nejaký konkrétny relevantný dôkaz, ktorý by nejakým spôsobom spochybňoval odborný záver žalovaného a preto i podľa názoru Najvyššieho súdu SR neexistoval za daného skutkového stavu právny dôvod, aby žalovaný vo veci nariadil znalecké dokazovanie. V tejto súvislosti správne konštatuje žalovaný, že s postavením odborníkov v danom medicínskom odbore a súdnych znalcov sa už vysporiadal aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 4Sžo/10/2008 zo dňa 26. februára 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10S/207/2006-50.

Odvolací súd rovnako nezistil preskúmaním predloženého spisu, že žalovaný ako prvostupňový správny orgán nevykonával dostatočne dokazovanie, keď nevypočul žalobkyňu ako účastníka konania a nevypočul v liečebnom procese konajúcich lekárov. Žalobkyňa mala možnosť viackrát sa vyjadriť vo veci, a to nielen písomne, ale aj ústne: 17. marca 2010 počas výkonu dohľadu priamo v sídle žalobkyne, kedy sa uskutočnilo osobné stretnutie so zástupcami žalobkyne, 31. mája 2010 osobné prerokovanie záverov protokolu za účasti žalobkyne, 6. júla 2010 prerokovanie námietok so žalobkyňou. Žalobkyňa sa tiež vo veci vyjadrovala aj písomne: vyjadrenie zo dňa 19. marca 2010, obsahujúce vyjadrenie MUDr. X. O., PhD, primára detskej kliniky zo dňa 18. marca 2010, námietky žalobkyne zo dňa 8. júna 2010 proti

protokolu obsahovali znovu vyjadrenie MUDr. X. O., PhD., primára detskej kliniky zo dňa 7. júna 2010. Žalovaný dal žalobkyni ako účastníkovi konania aj v priebehu správneho konania možnosť vyjadriť sa k veci a k podkladom pre rozhodnutie na základe výzvy, obsiahnutej v upovedomení o začatí správneho konania zo dňa 8. septembra 2010. V rámci tejto výzvy sa však k zistenému skutkovému stavu a zadováženým dôkazom nevyjadrila ani nerealizovala žiadne zo svojich zákonných práv ako účastníka konania.

Odvolací súd z týchto dôvodov považuje za nedôvodné tvrdenie o nedostatočnom dokazovaní a nedodržaní § 34 Správneho poriadku. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten-ktorý dôkazný prostriedok vykonať. V súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti, ak má žalovaný skutkový stav za dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.